

FARNÍ INFORMÁTOR

1. NEDĚLE POSTNÍ– 5. BŘEZNA 2006

**Všechno tvé jednání, Hospodine,
je láska a věrnost pro ty, kdo plní tvou smlouvu.**

POTOPA SVĚTA, Michelangelo, Sixtínská kaple, Vatikán

MODLITBA VĚŘÍCÍCH

K: Bratři a sestry, na prahu doby postní se obraťme k Tomu, který nás ve svém milosrdenství vyzývá ke změně smýšlení a pokorně prosme:

L: VĚRNÝ BOŽE, VYSLYŠ PROSBY SVÉHO LIDU.

- Za Církev, aby v tomto čase postu, modlitby a dobročinnosti měla svůj pohled upřený na Krista a v síle jeho lásky dokázala přivádět ke spáse všechny národy.
- Za všechny, kdo kráčí údolím vnitřních temnot a stínů, aby nepodlehli pokušiteli, který jim podsouvá zoufalství či klamnou naději, vloženou do díla svých rukou, ale s důvěrou se obrátili k Božím milosrdenství – jediné hranici, vymezené každému zlu.
- Za křesťany, aby pomáhali svým bližním poznávat Boha v Kristově milosrdné tváři a tak budovat svět na pevných základech.
- Za naši farní rodinu, abychom v obrácení se k božskému Mistru a v zakoušení jeho milosrdenství skrze svátost smíření odhalili "pohled", který nás do hloubky zkoumá a každému z nás dává nový život.
- Za všechny věrné zemřelé, aby pro své pozemské očekávání tvého příchodu, byli očištěni od svých vin a došli blaženého patření na tvou slávu.

K: Všemohoucí věčný Bože, tys vedl svého Syna na poušť, aby byl pokoušen od ďábla. Shlédni milostivě na tuto svou rodinu, která kráčí pouští očekávání své spásy a dej, ať na ní spočine pohled tvého Syna, jemuž bylo líto zástupu, a my všichni tak zakusíme moc tvého milosrdenství. Neboť Ty žiješ a kraluješ po všechny věky věků.

L: Amen.

LITURGICKÉ TEXTY 1. NEDĚLE POSTNÍ

1. ČTENÍ – GEN 9,8-15

Toto řekl Bůh Noemovi i jeho synům: „Uzavírám smlouvu s vámi i s vašimi potomky, a se všemi živými tvory u vás: s ptáky, s veškerou krotkou i divokou zvěří země, se vším, co vyšlo z archy, se všemi živočichy země. Uzavírám s vámi smlouvu: Nic, co má tělo, nebude už zahubeno vodou potopy, už nepříjde potopa, aby zpusťovala zemi.“ Bůh dodal: „Toto je znamení smlouvy, které zřizují mezi sebou a vámi i mezi každým tvorem u vás na budoucí pokolení: Kladu do mraků svou duhu a ta bude znamením smlouvy mezi mnou a vámi. Když nakupím nad zemí mraky a v mracích se objeví duha, vzpomenu si na svoji smlouvu, která je mezi mnou a vámi a mezi každým živým tvorem, který má tělo. Voda už nevzroste k potopě, aby zahubila každé tělo.“

ŽALM 25

Ukaž mi své cesty, Hospodine, – a pouč mě o svých stezkách. – Ved' mě ve své pravdě a uč mě, – neboť ty jsi Bůh, můj spasitel. Rozpomeň se, Hospodine, na své slitování, – na své milosrdenství, které trvá věčně. – Pamatuj na mě ve svém milosrdenství – pro svou dobrotivost, Hospodine! Hospodin je dobrý a dokonalý, – proto ukazuje hříšníkům cestu. – Pokorné vede k správnému jednání, – pokorné učí své cestě.

2. ČTENÍ – 1 PETR 3,18-22

Milovaní! Kristus vytrpěl jednou smrt za hříchy, spravedlivý za nespravedlivé, aby nás smířil s Bohem. Byl sice usmrcen podle těla, ale podle ducha dostal nový život. V tom duchu šel a přinesl zprávu duším uvězněným. Oni kdysi nechtěli poslechnout, když Bůh v Noemově době shovívavě vyčkával, zatímco se stavěla archa. Jen několik osob, celkem osm, se v ní zachránilo skrze vodu. Voda, která (tehdy byla) předobrazem křtu, i vám nyní přináší spásu. Ne že by (křest) smýval špínu z těla, ale vyprošuje nám, aby bylo čisté naše svědomí, a působí to zmrtvýchvstání Ježíše Krista. On se odebral do nebe, je po Boží pravici a jsou mu podřízeni andělé, mocnosti i síly.

EVANGELIUM – MK 1,12-15

Duch vyvedl Ježíše na poušť. Byl na poušti čtyřicet dní a byl pokoušen od satana, žil tam mezi divokými zvířaty a andělé mu sloužili. Když byl Jan (Křtitel) uvězněn, přišel Ježíš do Galileje a hlásal tam Boží evangelium: „Naplnil se čas a přiblížilo se Boží království. Obráťte se a věřte evangeliu.“

POSTÍT SE, NEBO SE NEPOSTÍT?

(úvaha Jeho Eminence Tomáše kardinála Špidlíka S.I., čestného občana Pustiměře)

Jsou lidé hubení a tlustí. Nezávisí to vždycky na tom, kolik sní, postí-li se nebo ne. Kdosi měl nápad posbírat zprávy o tlustých osobách známých z dějin. Primát tam měla

španělská Isabella Grassa, která potřebovala každý den švadlenu, aby jí šaty rozstříhla a sešila, protože normální oblékání nefungovalo. Mezi muži vyniká pověstný osvoboditel Vídně od Turků, polský král Sobieski, který prý mnohemu statnému valachu zlámal páteř, když si na něj nasedl. Mezi světci byl zavalitějšího vzhledu sv. Tomáš Akvinský. Jsou to zábavné anekdoty, ne vždycky však potěší toho, kdo s potížemi toho druhu musí zápasit.

Víme, že u normálně zdravých lidí patří ukázněnost v jídle k dobré životosprávě. Je to totéž co půst? Máme pro to název „střídmost“, ctnost, která nás vede k tomu, abychom jedli tolik, kolik potřebujeme k životu. Půst je trochu víc. Postí se, kdo si odřekne i z toho, co se považuje za normální stravu. Ale pak je tu problém. Je to oprávněné, užitečné? Vždyť v přírodě si každá rostlinka bere ze solí země a z vláhly tolik, kolik potřebuje, nic víc a nic míň. I o zvířatech se dá těžko říci, že by se postila. Je-li takový všeobecný přírodní zákon, proč by se měl člověk postit? Stačí, aby byl střídmý.

Teoreticky se zdá otázka snadná. Ale prakticky je mnoho potíží. Stanovíme morální pravidlo, že máme jíst, kolik potřebujeme. Ale kolik vlastně člověk potřebuje? Každý jednatel dá jinou odpověď. Je také známo, že s růstem blahobytu také rostou tzv. potřeby lidí. Kromě toho vždycky byl a bude ve společnosti nenormální stav, že jedni své potřeby den ze dne zvyšují a vedle nich jsou lidé, kteří doslova hladují. V této situaci se začínají výzvy upřímných lidí k postu.

K postům vybízejí asketická hnutí, jsou předepsány v různých náboženstvích. Také Starý zákon měl vícero postních pravidel pro židy. Zajímavé je, že se křesťané cítili od nich osvobození. Patřily k přípravě na příchod Mesiáše. Proto se postili učedníci Jana Křtitele, ne však učedníci Ježíšovi. Proč by se tedy měli postit ti, kdo viděli, že už přišel? Ale přesto se výzva k postu vyskytuje už v prvních kázáních církve. Ostatně to sám Ježíš učedníkům předpověděl, že se i oni postit budou. Vyvinuly se v církvi různé druhy postu podle různých motivů.

V nejstarších homiliích Otců o postu se často vyskytuje téma sociální nespravedlivosti ve světě. Sv. Bazil to vysvětluje takto. Základní pravidlo je to, které jsme stanovili: Každý

organismus si má přisvojovat tolik, kolik potřebuje k životu a činnosti. Rostliny a zvířata to dělají instinktivně, podle přirozeného pudu. Člověk to má dělat svobodně a rozumně. Bohužel to tak nedělá. Porušuje rovnováhu přírody. Tak vznikla mezi lidmi situace, kterou sv. Bazil osvětluje přirovnáním. Jeden člověk v divadle okupuje dvě místa a vedle něho je druhý, který stojí na nohou. Je povinen mu jedno místo pustit. Táž povinnost platí i pro stravu. Odepřít si ze svého nadbytku pro dobro druhého je zákon přírody i příkaz evangelia. Jsou to důvody prosté, přesvědčivé, a přece jak je dodnes těžké lidstvo přesvědčit, aby je zachovávalo. Noviny o křiklavých rozdílech často píší, ale to slouží jenom k tomu, aby se lidé pohoršovali nad nespravedlností ve světě. Nevede k tomu, aby se jednotlivci uskromňovali v zájmu druhých.

Čím to je, že je taková necitelnost všeobecná? Jeden z hlavních důvodů je ten, který udávají zastánci postu asketického. Jeho základem je tato úvaha, i ta známá ze spisů Otců. Člověk ztratil pojem o tom, co je a co není skutečná potřeba. Potřeby diktuje sama příroda. Nedostatek vláhy v těle působí žízeň. Shledáme vodu a napijeme se. Je to potřeba. Někdo však se vody nedotýká a hasí pravidelně žízeň vínem. Při každé příležitosti pak cítí skleničku vína jako svou přirozenou potřebu. Návykem se potřeby rozrostly tak, že už jsou daleko od přirozeného požadavku života a stávají se dokonce zdraví škodlivé. Sv. Bazil vyzývá společnost mnichů, které založil k tomuto postnímu řádu: ukázat lidem, že pravé potřeby nejsou tak velké, jak si to představují, že je člověk zdravější a výkonnější, když se navrátí k jídlu podle přírody. Dnes totéž hlásají lékaři. Mají víc úspěchu než Bazil u svých mnichů?

Víme, že tento motiv vedl u indických a i u křesťanských mnichů v Egyptě až k fakirismu. Dnes se nám zdá neuvěřitelné, že by se mohl člověk udržet při životě jenom s tou dávkou stravy, jakou požívali oni. A přece žili často dlouho a ve zdraví. Indové to ilustrují anekdotickým způsobem. Bůh prý určí každému člověku při narození dávku pokrmů, kterou smí sníst. Když to požije dřív, dřív zemře, když s tím šetří, dožije se dlouhého věku. Teoreticky pak se ospravedlňuje půst také rozporem mezi tělem a duchem. Od dob starověku přirovnávají tělo a ducha jako dvě misky jedné váhy. Přidáš-li váhy jedné, druhá se stává lehčí. Přidávat tělu znamená zlehčovat ducha. Přirovnání je dualistického původu. Jeho základ, zásadní protiklad mezi hmotou a duchem, nemůžeme přijmout. Ale praktické aplikace potvrzuje rozumná pedagogie: ukázněnost v těle, především v jídlu, vede k ukázněnosti ducha.

Ale po všech těchto rozumných důvodech pro půst se často slyší námitka ve formě žertu: Když se postní kazatel zpotil při dlouhém kázání o postu, je rád, když mu připraví dobrý oběd.

Jeden příklad byl ještě názornější. Student teologie dělal doktorskou práci na téma postu u Otců církve. Obhajoba teze dobře vyšla. Uspořádal tedy v restauraci pro profesory a známé „postní večeři“ ke spokojenosti všech. Nepopíráme tím, to co hájíme? Zdravý úsudek nám řekne, že ne. Jídlo slouží potřebám člověka. K těm pak patří nejenom fyziologické udržení tělesných buněk. Společná jídla mají velký vliv na společný život a společný život potřebuje také společné radosti. Je tedy naprosto přirozené, když oslavíme narozeniny člena rodiny skleničkou dobrého vína, když se vystrojí svatební hostina, večírek po maturitě. To všecko ve správné míře vede k dobrému.

Jak je vidět, zdravé zásady křesťanského postu mají vést k přirozenému životu, nebo jak říkali Otcové církve, k návratu do ráje. Postit se tedy musí každý, má si toho být vědom, ale má to dělat svobodně a rozumně k dobru vlastnímu i k dobru společnosti.

KOMPENDIUM SOCIÁLNÍ NAUKY CÍRKVE

JANU PAVLU II. MISTRU SOCIÁLNÍ NAUKY
EVANGELNÍMU SVĚDKU SPRAVEDLNOSTI A MÍRU

ÚVOD

INTEGRÁLNÍ A SOLIDÁRNÍ HUMANIZMUS

a) Na úsvitu nového milénia

1. *Církev, putující Boží lid se ubírá do třetího milénia křesťanské éry vedena Kristem, „velkým Pastýřem“ (Žid 13,20): On je Svatou branou (srv. Jan 10,9), kterou jsme překročili o Velkém*

Jubileu roku 2000¹. Ježíš Kristus je Cesta, Pravda a Život (srv. Jan 14,6): když rozjímáme tvář Pána, potvrzujeme svou víru a naději v Něj, jediného Spasitele a jediný cíl dějin.

Církev nepřestává interpelovat všechny národy a všechny země, neboť jen v Ježíšově jménu je dána člověku spása. Spása, kterou nám Pán Ježíš získal „za drahou cenu“ (1Kor 6,20; srv. 1Petr 1,18-19), se uskutečňuje v novém životě, který čeká po smrti spravedlivé, ale zahrnuje i tento svět ekonomie a práce, techniky a komunikace, společnosti a politiky, mezinárodního společenství i vztahů mezi kulturami a národy: „Ježíš přišel, aby přinesl integrální spásu, která zahrnuje celého člověka i všechny lidi, a otvírá je úchvatným obzorům Božího synovství“.²

2. *Na tomto úsvitu třetího milénia, Církev neúnavně hlásá evangelium, které vnáší spásu a opravdovou svobodu i do časných věcí, a připomíná slavnostní doporučení, s nímž se svatý Pavel obrátil na svého učedníka Timotea: „Hlásej slovo! Přicházej s ním, ať je to vhod či nevhod, usvědčuj, zakazuj, povzbuzuj, s všestrannou trpělivostí a znalostí nauky. Přejde totiž doba, kdy lidé nesnesou zdravé učení, nýbrž obklopí se podle vlastních choutek všemožnými učiteli, aby tak mohli slyšet, co je příjemně šimrá v uších. Odvrátí sluch od pravdy a přikloní se k bájím. Ty však buď ve všem rozvážný, snášej útrapy, konej své dílo hlasatele evangelia, naplň svou službu“ (2Tim 4,2-5).*

3. *Mužům a ženám naší doby, svým společníkům na cestě, předkládá Církev i svou sociální nauku. Když totiž Církev „plní své poslání hlásat evangelium, v Kristově jménu dosvědčuje člověku jeho důstojnost a jeho povolání ke společenství osob; učí ho požadavkům spravedlnosti a míru, jež odpovídají Boží moudrosti“³. Tato nauka má svou hlubokou jednotu, která prýští z Víry v integrální spásu, z Naděje v plnou spravedlnost, z Lásky, která vskutku ze všech lidí činí bratry v Kristu: je výrazem Boží lásky k světu, který tolik miloval, „že dal svého jednorozeného Syna“ (Jan 3,16). Nový zákon lásky zahrnuje celé lidstvo a nezná hranice, proto se hlásání spásy v Kristu šíří „až do nejzažších koutů světa“ (Skt 1,8).*

¹ Srv. Jan Pavel II., apoštolský list *Novo millennio ineunte*, 1: AAS 93 (2001), 266.

² Jan Pavel II., encyklika *Redemptoris missio*, 11: AAS 83 (1991), 260.

³ *Katechismus katolické Církve*, 2419.

4. *Jakmile člověk objeví, že je Bohem milován, pochopí svou transcendentní důstojnost, naučí se nespokojovat se sebou samým a setkávat se s druhým v síti stále pravdivějších lidských vztahů.* Lidé, které Boží láska učinila novými lidmi, jsou s to změnit pravidla a kvalitu vztahů i společenských struktur: jsou lidmi, schopnými vnášet mír tam, kde jsou konflikty, budovat a pěstovat bratrské vztahy tam, kde je nenávisť, hledat spravedlnost tam, kde vládne vykořisťování člověka člověkem. Jedině láska je schopná proměnit radikálním způsobem vztahy, které lidé mezi sebou udržují. Každý člověk dobré vůle, začleněn do této perspektivy, dokáže proniknout do širých obzorů spravedlnosti a lidského rozvoje v pravdě a dobru.

5. *Láska má před sebou rozsáhlou práci, k níž chce Církev přispět i svou sociální naukou, která se týká celého člověka a obrací se ke všem lidem.* Tolik potřebných bratří čeká na pomoc, tolik utiskovaných vyhlíží spravedlnost, tolik nezaměstnaných hledá práci, tolik národů očekává respekt: „Je možné, aby ještě dnes existoval někdo umírající hladem? Kdo je odsouzen k analfabetizmu?, komu schází ta nezákladnější lékařská péče? Kdo nemá domov, kam by se uchýlil? Scénář bídy lze nekonečně rozšiřovat, přidružíme-li k starým chudobám ty nové, jež často postihují i prostředí a kategorie, jimž sice neschází ekonomické zázemí, ale jsou vystaveny zoufalství ztráty smyslu, léčkám drog, opuštěnosti v pokročilém věku či v nemoci, vydědění či sociální diskriminaci ... A potom, jak stát stranou tváří v tvář perspektivám ekologickému zmatku, který činí rozlehlá území planety neobyvatelnými a člověku nepřátelskými? Anebo respektování otázek míru, často ohrožovanému příznakem katastrofálních válek? Či tváří v tvář hanobení základních lidských práv tolika osob, zvláště pak dětí?⁴“

6. *Křesťanská láska vybízí k odsouzení, k předložení a úsilí o kulturní a sociální návrhy, k faktické činnosti, která podnítl všechny, kterým skutečně leží na srdci úděl člověka, aby nabídli svůj přínos.* Lidstvo si stále jasněji uvědomuje, že jej pojí stejný úděl, a ten vyžaduje společně zaujetí odpovědnosti, inspirované *integrálním a solidárním humanizmem*: Vidí, že tento jednotný úděl je často podmíněn a dokonce vnučen technikou či ekonomikou a uvědomuje si potřebu většího morálního vědomí, jež by vedlo společné směřování. Lidé naší doby, uchváteni mnoha technologickými novinkami, si vroucně přejí, aby se pokrok zaměřil na skutečné dobro lidstva dneška i zítřka.

b) Význam dokumentu

7. *Křesťan ví, že v sociální nauce Církve může najít principy k zamyšlení, kritéria úsudku i směrnice činnosti, z nichž vycházet při prosazování integrálního a solidárního humanizmu. Šíření této nauky je proto skutečnou pastorační prioritou, aby lidé, ve světle této nauky, dokázali vysvětlovat skutečnosti současnosti a hledat odpovídající cesty jednání: „Vyučování a šíření sociální nauky je součástí evangelizačního poslání Církve⁵. V tomto pohledu se považovalo za velmi užitečné vydat dokument, který by nastínil základní linie sociální nauky Církve i vztah, jaký existuje mezi touto naukou a novou evangelizací.⁶* Papežská rada Spravedlnost a Mír, která jej vypracovala a nese za něj plnou odpovědnost, se v tomto díle opírá o širokou konzultaci svých členů a konzultorů,

⁴ Jan Pavel II., apoštolský list *Novo millennio ineunte*, 50-51: AAS 93 (2001), 303-304.

⁵ Jan Pavel II., encyklika *Sollicitudo rei socialis*, 41: AAS 80 (1988), 571-572.

⁶ Jan Pavel II., apoštolská exhortace *Ecclesia in America*, 54: AAS 91 (1999), 790.

některých dikastérií Římské kúrie, biskupských konferencí různých zemí, jednotlivých biskupů i odborníků v pojednávaných otázkách.

8. *Tento dokument má v úmyslu souhrnným a systematickým způsobem předložit sociální učení, které je plodem moudrého zamyšlení magistéria a výrazem stálého nasazení Církve ve věrnosti Milosti Kristovy spásy a v láskyplné starostlivosti o úděl lidstva.* Nejvýznačnější teologické, filozofické, morální, kulturní a pastorální aspekty tohoto učení, jsou zde systematickým odkazem ve vztahu k *sociálním otázkám*. Takto se vydává svědectví o plodnosti setkání evangelia s problémy, kterým člověk čelí při svém historickém putování.

Při studiu Kompendia je dobře mít na paměti, že citace textů Magistéria jsou vzaty z dokumentů různé autority. Vedle koncilních dokumentů a encyklik, figurují i projevy papežů či dokumenty, vypracované dikastérií Svatého Stolce. Jak známo – ale je vhodné to zdůraznit – čtenář si musí být vědom, že jde o odlišné roviny učení. Dokument, který se omezuje na výklad základních linií sociální nauky, ponechává na biskupských konferencích odpovědnost za vhodnou aplikaci, jak vyžadují rozdílné místní situace⁷.

Jan Pavel II. při návštěvě Kuby
líbá jedno z dětí, kterým udělil svátost křtu

9. *Dokument poskytuje souhrnný rámec základních linií doktrinního „korpusu“ katolické sociální nauky.* Tento rámec umožňuje náležitým způsobem odpovídat na sociální otázky naší doby, které vyžadují, aby se na ně pohlíželo souhrnně, protože jsou otázkami stále více vzájemně propojenými, navzájem se podmiňujícími a stále více se týkajícími celé lidské rodiny. Výklad principů sociální nauky chce naznačit organickou metodu v hledání řešení problémů tak, aby rozlišování, posuzování a rozhodování odpovídaly skutečnosti, a aby i současné složité situace mohly účinně ovlivnit solidarita a naděje. Principy, totiž, na sebe odkazují a vzájemně se osvětlují, neboť vyjadřují křesťanskou antropologii⁸, která je plodem Zjevení lásky, kterou Bůh miluje lidskou osobu. *Nicméně, je třeba mít na paměti, že plynutí času a proměny sociálních kontextů žádají stále a nové úvahy nad rozličnými argumenty, které se tu předkládají, aby tak bylo možné vykládat nová znamení doby.*

10. *Dokument se předkládá jako nástroj k morálnímu a pastoračnímu rozlišování ve složitých událostech, kterými se vyznačují naše časy; jako vůdce k inspiraci - v rovině individuální i kolektivní - k takovým postojům a rozhodnutím, které by umožnily hledět do budoucnosti s důvěrou a nadějí; jako pomůcka věřícím o učení sociální morálky. Z toho může vzejít nové úsilí, schopné odpovědět na požadavky naší doby a odpovídající*

⁷ Jan Pavel II., apoštolská exhortace *Ecclesia in America*, 54: AAS 91 (1999), 790, *Katechismus katolické Církve*, 24.

⁸ Srv. Jan Pavel II., encyklika *Centesimus annus*, 55: AAS 83 (1991), 860.

potřebám člověka, ale především touhou nově docenit vlastní povolání různých církevních charismat vzhledem k evangelizaci společnosti, neboť „všechny údy Církve se podílejí na její světské dimenzi“⁹ Text se konečně předkládá jako podnět k dialogu se všemi, kdo si upřímně přejí dobro člověka.

11. *Prvními adresáty tohoto dokumentu jsou biskupové, kteří budou hledat nejvhodnější formy k jeho rozšíření a správnému výkladu.* Jejich „*munus docendi*“ totiž přísluší učit, že „*pozemské skutečnosti a lidské instituce jsou v plánu Boha Stvořitele rovněž zaměřena k spáse lidí a mohou proto nemalou měrou přispívat k budování Kristova Těla*“¹⁰. *Kněží, řeholníci a řeholnice*, a obecně a *vychovatelé* všeobecně tu najdou průvodce k svému učení a nástroj pastorační služby. Věřící laici, kteří hledají Boží království, a „*jednají a pořádají časné věci podle Boha*“¹¹, zde najdou světlo pro své specifické úsilí. *Křesťanské komunity* mohou tohoto dokumentu používat k objektivní analýze situací, k jejich objasňování ve světle neměnných slov evangelia, čerpat principy k zamyšlení, kritéria k posuzování a orientaci k jednání.¹²

12. *Tento dokument se předkládá i bratřím ostatních Církví a církevních komunit, stoupcům jiných náboženství, jakož i všem mužům a ženám dobré vůle, kteří se nasazují ve službě společnému dobru:* kéž by ho přijali jako plod všeobecné lidské zkušenosti, poseté nespočetnými znameními přítomnosti Božího Ducha. Je pokladem věcí nových i starých (srv. *Mt 13,52*), které chce Církev sdílet, aby vzdávala díky Bohu, od něhož pochází „každý dobrý a dokonalý dar“ (*Jak 1,17*). Znamením naděje je dnes skutečnost, že náboženství a kultury projevují ochotu k dialogu a uvědomují si naléhavost spojení svých úsilí ku prospěchu spravedlnosti, bratrství, míru a růstu lidské osoby.

Katolická Církev spojuje zvláště vlastní úsilí s hojným úsilím jiných Církví a církevních komunit v sociální oblasti, a to jak v rovině doktrinních úvah tak v rovině praktické. Spolu s nimi je katolická Církev přesvědčena, že ze společného dědictví sociální nauky, uchovávaného živou tradicí Božího lidu, pramení podněty a orientace ke stále užší spolupráci v prosazování spravedlnosti a míru.¹³

c) Ve službě plné pravdě o člověku

13. *Tento dokument je dílem služby Církve mužům a ženám naší doby, jímž nabízí bohatství své sociální nauky, stylem onoho dialogu, jakým sám Bůh ve svém jednorozeném Synu, který se stal člověkem, „promlouvá k lidem jako k přátelům“* (srv. *Es 33,11*) a žije mezi nimi (srv. *Bar 3,38*)¹⁴. Čerpajíc inspiraci z pastorální konstituce „*Gaudium et spes*“, pokládá i tento dokument za stěžejní pilíř celého výkladu člověka, „*integrálního, s tělem i duší, srdcem i svědomím, rozumem i vůlí*“¹⁵. V nastíněné perspektivě Církve „*není vedena žádnou pozemskou ambicí, nýbrž usiluje o jediné: totiž pokračovat – pod vedením Ducha Utěšitele - v díle Krista, který přišel na svět, aby vydal svědectví pravdě, aby zachránil a ne odsoudil, aby sloužil a ne si nechal sloužit*“¹⁶.

⁹ Jan Pavel II., apošt. exhortace *Christifideles laici*, 15: AAS 81 (1989), 414.

¹⁰ II. vatikánský ekumenický koncil, dekret *Christus Dominus*, 12: AAS 58 (1966), 678.

¹¹ II. vatikánský ekumenický koncil, dogmatická konstituce *Lumen gentium*, 31: AAS 57 (1965), 37.

¹² Srv. Pavel VI., apošt. list *Octogesima adveniens*, 4: AAS 63 (1971), 403.

¹³ Srv. II. vat. koncil, pastorální konstituce *Gaudium et spes*, 92: AAS 58 (1966), 1113-1114.

¹⁴ Srv. II. vat. koncil, dogmatická konstituce *Dei Verbum*, 2: AAS 58 (1966), 818.

¹⁵ Srv. II. vat. koncil, pastorální konstituce *Gaudium et spes*, 3: AAS 58 (1966), 1026.

¹⁶ Srv. II. vat. koncil, pastorální konstituce *Gaudium et spes*, 3: AAS 58 (1966), 1027.

14. *Tímto dokumentem chce Církev nabídnout svůj příspěvek pravdy k otázce postavení člověka v přírodě a ve společnosti, již čelí civilizace a kultury, v níž je vyjádřena moudrost lidstva.* Maje kořeny zapuštěné mnohdy v tisícileté historii, projevují se ve formách náboženství, filozofie i básnického génia všech dob a všech národů, nabízejí výklady vesmíru i lidského soužití a snaží se dát smysl životu i tajemství, které je obklopuje. Kdo jsem? proč i přes veškerý pokrok existuje bolest, zlo, smrt? K čemu toliké objevy, když jejich cena je nezřídka neúnosná? co bude po našem životě? Tyto zásadní otázky provázejí průběh lidského života¹⁷. V tomto ohledu lze připomenout napomenutí „*Poznej sám sebe*“, vytesané na architrávu delfského chrámu, jenž dokazuje základní pravdu, podle níž člověk, povoláný k tomu, aby se odlišoval od všeho tvorstva, se kvalifikuje jako člověk právě tím, že je svou konstitucí zaměřen k tomu, aby *poznal sám sebe*.

15. *Orientace, která se vtiskuje životu, společenskému soužití i dějinám, závisí do značné míry na odpovědích, daných na otázky po tom, jaké postavení zaujímá člověk v přírodě a ve společnosti, k nimž chce přispět i tento dokument.* Hluboký smysl lidské existence se totiž zjevuje ve svobodném hledání pravdy, schopné dát životu směr a plnost, hledání, k němuž tyto otázky neustále burcují rozum i vůli člověka. Tyto vyjadřují lidskou přirozenost v té nejvyšší rovině, neboť vtahují osobu do odpovědi, jež měří hloubku jejího úsilí s vlastní existencí. Navíc jde o v podstatě o náboženské otázky: „pokud se proč věci zkoumá v integrálním hledání poslední a vyčerpávající odpovědi, potom se lidský rozum dotýká vrcholu a otvírá se religiozitě. Religiozita je ve skutečnosti tím nejvyšším vyjádřením lidské osoby, protože je vrcholem jeho rozumové přirozenosti. Vyvěrá z hlubin lidské touhy po pravdě a je základem jeho svobodného a osobního hledání božského“.¹⁸

16. *Zásadní otázky, jež od počátku provázejí lidské putování, nabývají v dnešní době mnohem větší výstižnosti vzhledem k rozsáhlosti výzev, novosti scénářů, závažnosti rozhodnutí, jež mají stávající generace učinit.*

První z těch největších výzev, před nimiž dnes lidstvo stojí, je *sama pravda o lidské existenci*. Hranice a vztah mezi přírodou, technikou a mravností, to jsou otázky, jež rozhodně interpelují osobní i kolektivní odpovědnost vzhledem k postojům, jaké je třeba zaujmout vůči tomu, kým je člověk, co může dělat a kým má být. Druhou výzvu staví *chápaní a prožívání pluralizmu a odlišností* na všech úrovních: myšlení, morálního rozhodování, kultury, náboženské příslušnosti, filozofie lidského a sociálního rozvoje. Třetí výzvou je *globalizace*, která má širší a hlubší význam, než je pouze ekonomický, neboť v dějinách se otevřela nová epocha, která se týká osudu lidstva.

17. *Učedníci Ježíše Krista se těmito otázkami cítí osloveni, vždyť i oni je nosí v hloubi svého srdce a spolu s ostatními se chtějí podílet na hledání pravdy a smyslu osobního i společenského života. K tomuto hledání přispívají svým velkorysým svědectvím o daru, kterého se lidstvu dostalo: Bůh se k němu v průběhu dějin obracel svým Slovem, ba co víc, On sám do nich vstoupil, aby s lidstvem rozmlouval a zjevil mu svůj plán spásy, spravedlnosti a bratrství. Ve svém Synu, Ježíši Kristu, který se stal člověkem, nás Bůh vysvobodil z hříchu a ukázal nám cestu, po níž je třeba kráčet a cíl, k němuž máme směřovat.*

¹⁷ Srv. II. vat. koncil, pastorální konstituce *Gaudium et spes*, 3: AAS 58 (1966), 1032.

¹⁸ Jan Pavel II., promluva o generální audienci (19. října 1983), 2, *Insegnamenti di Giovanni Paolo II.*, VI., 2 (1983), 815.

d) Ve znamení solidarity, respektu a lásky

18. *Církev kráčí po cestách dějin po boku celého lidstva. Žije ve světě, a přestože není ze světa (srv. Jan 17,14-16), je povolána sloužit mu, sledujíc tak své vnitřní poslání. Tento postoj – s nímž se setkáme i v následujícím dokumentu – má oporu v hlubokém přesvědčení, že pro svět je důležité, aby uznal Církev jako skutečnost a kvas dějin, stejně jako Církev nepřehlídí to, čeho se jí dostalo od dějin a vývoje lidského rodu.¹⁹ II. vatikánský koncil dal výmluvný důkaz solidarity, respektu a lásky vůči lidské rodině, když s ní začal rozhovor o tolika tématech, „přinášejíc světlo, jež čerpá z evangelia a poskytujíc lidskému rodu energii spásy, kterou Církev, vedena Duchem svatým, přijímá od svého Zakladatele. Jde o spásu lidské osoby a budování lidské společnosti“²⁰.*

19. *Církev, která je v dějinách znamením Boží lásky k lidem a povolání celého lidského rodu k jednotě synovství jediného Otce²¹, chce i tímto dokumentem o své sociální nauce předložit všem lidem humanismus, který odpovídá vznešenému záměru Boží lásky v dějinách, integrálnímu a solidárnímu humanismu, schopnému oživit nový sociální, ekonomický a politický řád, založený na důstojnosti a svobodě každé lidské bytosti, který je třeba uskutečňovat v míru, spravedlnosti a solidaritě. Takový humanismus lze uskutečnit, pokud jednotliví mužové a ženy, a jejich komunity, dokáží sami v sobě pěstovat mravní a sociální ctnosti a šířit je ve společnosti, „takže – s nezbytnou pomocí Boží milosti – se stanou vskutku novými lidmi a strůjci nového lidstva“²².*

AŽ K PROLITÍ KRVE

MUDR. MARIE SVATOŠOVÁ

O KNĚZI A LÉKAŘI LADISLAVU KUBÍČKOVÍ
VZPOMÍNKOVÉ SETKÁNÍ A AUTOGRAMIÁDA

PÁTEK - 10. BŘEZNA 2006 V 18.15H

KNIHOVNA KARLA DVOŘÁČKA VE VYŠKOVĚ

VE SPOLUPRÁCI S ŘÍMSKOKATOLICKOU FARNOSTÍ VYŠKOV

V posledním roce života Ladislav přede mnou mluvil o své blížící se smrti hodně často. Když jsem toho už měla dost, zeptala jsem se: "Proč mi to pořád děláš? To mě na to chceš připravit, abych pak nevyváděla, nebo co?" Pro odpověď nešel daleko: "To by mi bylo hodně líto, kdybys pro mě aspoň dva dny nebrečela." Uplynul celý rok a já jsem si ty dva povolené dny ještě nepotřebovala vybrat. Přirozeným způsobem si to vysvětlit nedovedu. Když mě 11. září 2004 po ránu zastihla telefonická zpráva o vraždě třebenického faráře, nevěřila jsem vlastním uším, a současně jsem ho vedle sebe vnímala živého. Ujišťoval mne: "Nic se neboj, teprve teď to pořádně roztočíme!" Ladislav mě nazýval svou sekretářkou pro zvláštní úkoly. Dodnes jsem žádnou výpověď nedostala, tak pokračuji. A jestli si ďábel myslí, že se tím mordem Ladislava konečně zbavil, šeredně se mýlí. Znáám Ladislava dobře. Stejně jako se s láskou jednotlivě věnoval a žehnal každému z nás, bude se věnovat a žehnat - neomezen prostorem a časem - každému jednotlivému čtenáři, který se mu svěří do péče. (Svatošová Marie)

¹⁹ Srv. II. vat. koncil, pastorální konstituce *Gaudium et spes*, 44: AAS 58 (1966), 1064.

²⁰ Srv. II. vat. koncil, pastorální konstituce *Gaudium et spes*, 3: AAS 58 (1966), 1026.

²¹ II. vatikánský ekumenický koncil, dogmatická konstituce *Lumen gentium*, 1: AAS 57 (1965), 5.

²² Srv. II. vat. koncil, pastorální konstituce *Gaudium et spes*, 30: AAS 58 (1966), 1050.

OTEC A SYN

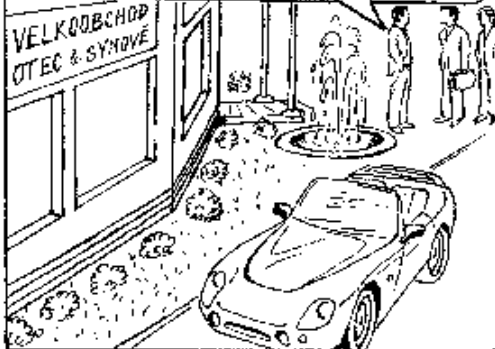
PŘÍBĚH DLE
VYPŘÁVĚNÍ
PÁNA JEŽIŠE
(LUKÁŠOVO
EVANGELIUM
16. KAPITOLA)

SCÉNÁŘ: OTEC PAVEL
NAKRESLIL: BRATR TOMÁŠ

JEDEN OTEC MĚL VELKOU FIRMU
A DVA SYNY

HOŠI, ZASE NÁM VÝRAZNĚ STOUPLY
TRŽBY. MUSÍME SE PORADIT, CO DÁL.

ZISK STOUPL O 100%. CO UDĚ-
LÁME DÁL?

TO ZAS BUDOU
VYSOKÉ DANĚ?

JÁ UŽ MÁM JASNO. TÁTO, DEJ MI
MŮJ PODÍL. AŽ JEDNOU UMŘEŠ,
STEJNĚ HO DOSTANU!

MYSLÍŠ, ŽE JE TO
DOBRY NÁPAD?

O TO SE NESTAREJ
A NAVAL PRACHY!

A OTEC MU JEHO PODÍL DAL ...

ANI TI TÁTO NEPODĚKOVAL!

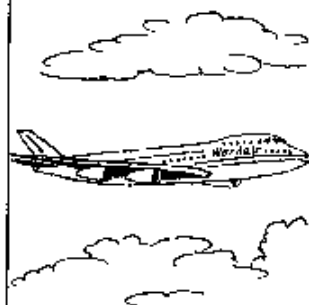
ANI SE NEROZLOUČIL ...

ŠÉF SE ASI
ZBLÁZNIL!

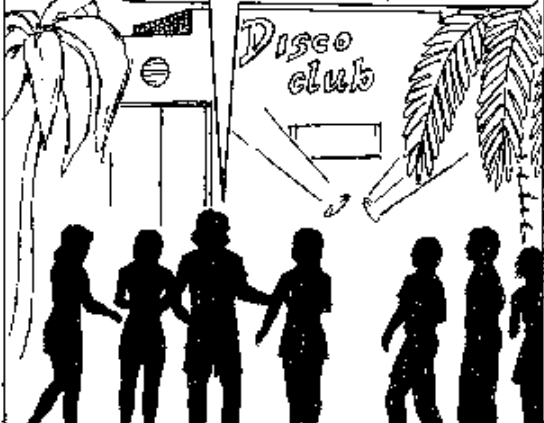
ALE NEZBLÁ-
ZNIL! TY
BYS CHTĚL,
ABY TVŮJ
SYN BYL
S TEBOU JEN
PROTO, ŽE
ČEKÁ NA
DĚDICTVÍ?

... A SYN ODLETĚL
DO DALEKÉ ZEMĚ.

V DALEKÉ ZEMI TO SYN PĚKNĚ ROZTO-
ČIL ...

VŠECHNY VÁS ZVU, PŘÁTELÉ!

AŽ ŽNE NÁŠ NOVÝ KAMARÁD!

NA JEHO KRÁSNĚ OČI
A JEŠTĚ KRÁSNĚJŠÍ
PENĚŽENKU!

RÁNO HO ČEKALO TVRDÉ PROBUZENÍ...

CO TADY CHRÁPEŠ. TADY JE TO JEN
PRO BOHATÝ!

VYPADNI Z PLÁŽE,
POBUDO!

AŽ UŽ TĚ TU NEVIDÍM

Club Disco

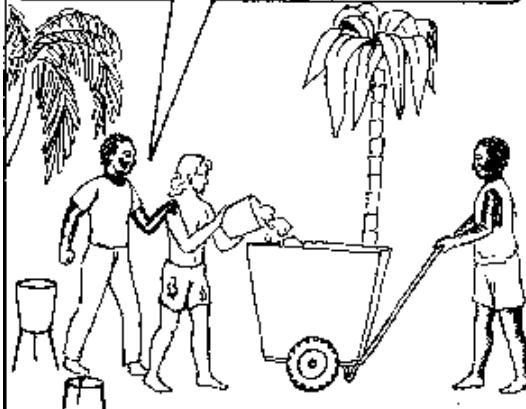

CO TEĎ? KAMARÁDI PRYČ,
KAMARÁDKY PRYČ A PRACHY
JSOU TAKY PRYČ!

SITUACE JE KRITICKÁ. MU-
SÍM ZASE ZAČÍT PRACOVAT!

MOC DOBRŮ PRÁCI ALE NESEHNAL ...
MAKEJ, TY NOVEJ? NEBO TĚ VYHODÍM?

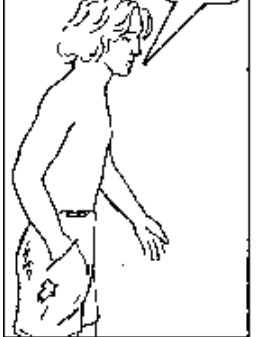
MŇAM. TADY NĚKDO ZAHODIL SKORO CELÝ KRAJÍC SE SALÁMEM.

TAK TY SE BUDEŠ POŘÁD ZDRŽOVAT. MÁŠ PADÁKA!

JEDU ZPÁTKY K TÁTOVI, SNAD MĚ VEZME ASPŇ NA ÚKLID ZÁCHO-DŮ.

CESTA ZPĚT JIŽ NEBYLA LETADLEM...

... PD NĚKOLIKA TÝDNECH SE MU PŘESTO PODÁRILO DOSTAT DO BLÍZKOSTI DOMOVA.

NECHCI CIGARETY, ANI PENÍZE NA PIVO, ...

NE ŽE MI S NÍM UTEČEŠ?

...

DÍKY, PANE

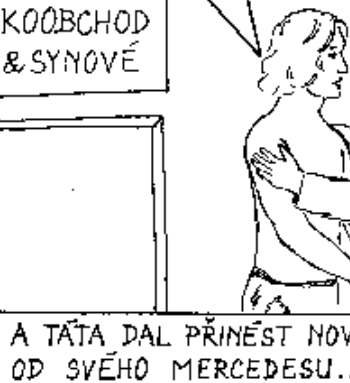
ZA HODINU BYL SYN NA ROHU ULICE, KDE SÍDLILA OTCOVA FIRMA

SYN NEVĚŘIL SVÝM OČÍM. CELÝ KEŘ BYL OVĚŠEN DESÍTKAMI KAPESNÍKŮ.

TATI, ODPUSŤ! NEZASLOUŽÍM SI BÝT TVÝM SYNEM...

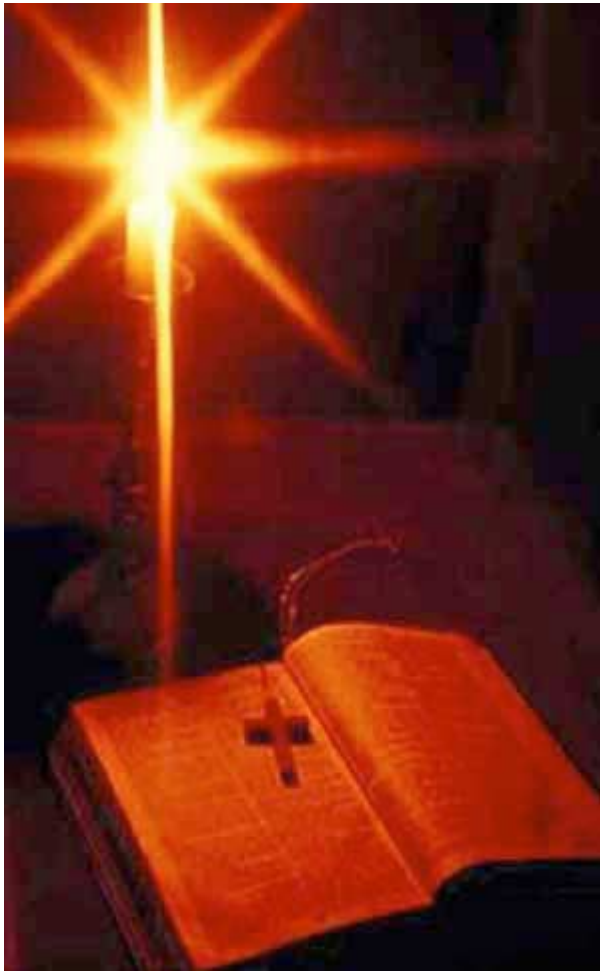

VŽDYCKY JSEM VĚDĚL, ŽE SE VRÁTÍŠ. ANI FIRMU JSEM NEPŘEJMENOVAL!

A TÁTA DAL PŘINĚST NOVÉ ŠATY A PŮJČIL MU KLÍČE OD SVĚHO MERCEDESU...

TVŮJ NEBESKÝ OTEC - BŮH JIŽ „VYVĚSIL KAPESNÍKY“. MŮŽEŠ K NĚMU PŘIJÍT, KDY BUDEŠ CHTÍT?

Bible - Boží kniha pro člověka

Všechny úvody k Písmu svatému začínají výkladem názvu „Bible“, který pochází z řečtiny a znamená v originále „knihy“. Takto začali už od 3. století před Kristem křesťanští autoři (Klement Alexandrijský a Origenes) označovat posvátné knihy židů a křesťanů. Následně se pak název polatinštil a ve středověku z něj vzniklo podstatné jméno ženského rodu – Bible, jako by se řeklo „kniha knih“. Tento název však nikde v Bibli nenajdeme. Tam se naopak vyskytují termíny jako „Svatá Písma“, „Starý“ a „Nový zákon“. I tyto výrazy se běžně používají pro označení celku Bible.

Nejde totiž o jedinou knihu, nýbrž o sbírku knih, která podle kánonu „neboli „normy““ katolické Církve čítá 46 knih sepsaných před Kristem (proto se jim říká „Starý zákon“) a 27 sepsaných po Kristu, nazývaných „Nový zákon“.

Je neoddiskutovatelnou skutečností, že mezi všemi knihami světa je Bible tou nejrozšířenější, nejčtenější, nepřekládanější, nejvíce studovanou, a co do inspirace pro lidskou

kulturu nejbohatší. Stačí jen uvést, že jedna její stránka, konkrétně Žalm 8, byla z iniciativy papeže Pavla VI. uložena do písečných plání Měsíce, kdy na jeho povrchu přistáli 21. července 1969 první kosmonauti. My se však na tomto místě budeme zabývat Písmem svatým jako knihou posvátnou, na níž spolu s učením Církve spočívá křesťanská víra.“

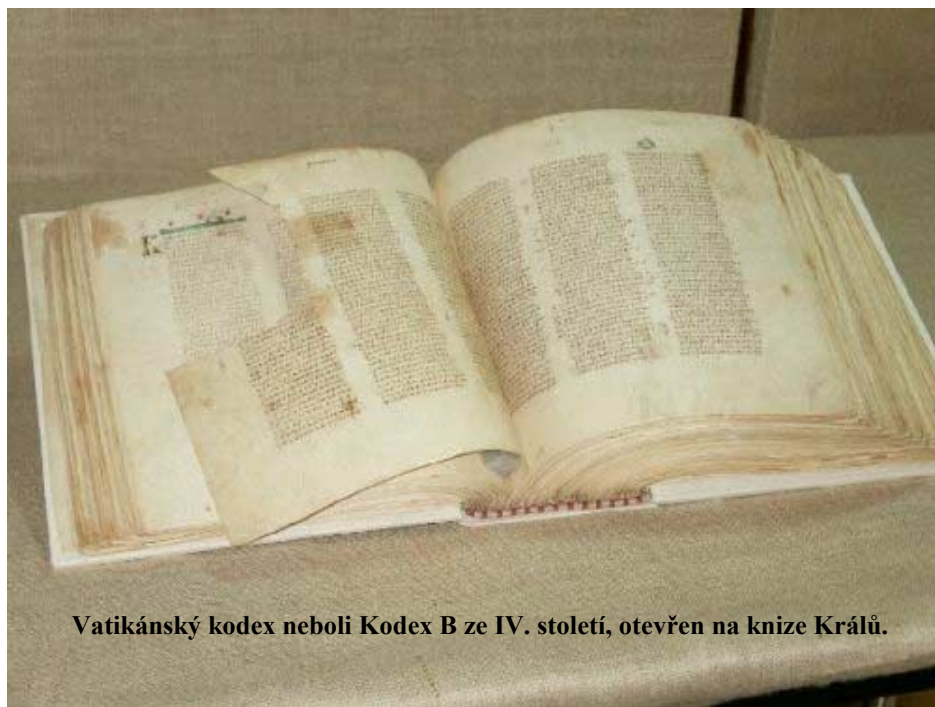
Také ostatní národy, jiné kultury a náboženství mají své posvátné knihy: stačí vzpomenout *Vědy* pro hinduistickou tradici, *Tipitaka* pro budhisty či *Korán* pro muslimy. Stoupenci islámu navíc zčásti uznávají Písma židů a křesťanů, ale říkají, že tito je zfalšovali, a proto je všechny zastínil Korán. Pokud jde o židy, je zřejmé, že z Bible uznávají pouze knihy, které křesťané nazývají Starý Zákon, a dělí je na tři části: totiž **Zákon** (Torah), který obsahuje 5 knih Pentateuchu; **Proroky**, kteří se dělí na *dřívější* (totiž knihy historické: Jozue, Soudců, Samuelovy, Králů) a *pozdější* (totiž Izaiáš, Jeremiáš, Ezechiel a dvanáct malých proroků); **Posvátné Spisy** (Žalmy, Job, Přísloví, Rút, Píseň písní, Kazatel, Kniha nářků, Ester, Daniel, Ezdráš a Nehemiáš, Kniha Kronik). Je třeba uvést, že knihy Tobitáš, Judit, 1. a 2. Makabejských, Moudrosti, Siracha a Barucha nepovažují židé za posvátné.

K definitivnímu vyloučení těchto knih pak židé přistoupili na konci I. století po Kristu. Církev, čili první křesťanské komunity se v tehdejší době řídily dřívějším seznamem, který používali řecky mluvící židé a od nich přešel k apoštolské komunitě. Nicméně, je třeba podotknout, že někteří učitelé prvotní Církve (až do V. století) – kvůli sporům se židy – uváděli v pochybnost vhodnost zařazování těchto knih mezi posvátné knihy křesťanské

víry. Podobná nejistota panovala i v případě některých spisů Nového zákona, jako např. Apokalypsy (Zjevení sv. Jana), 2. a 3. listu sv. Jana, 2. listu sv. Petra a listu Judova. Jde o tzv. problém kánonu (z řeckého *kánon* = pravidlo), totiž o oficiální a závazný seznam posvátných knih, o němž se nikdy v Církvi nevedly žádné dramatické spory, protože se vždy postupně dospělo ke shodě. Tým kánon potvrdilo koncil v Hyppo, čili plenární shromáždění biskupů africké provincie v roce 393, za přítomnosti sv. Augustina. Co do počtu knih se shodoval s tím, který papež Inocenc I. poslal v roce 405 toulouskému biskupu Esuperiovi. Když tedy 4. dubna 1546, za papeže Pavla III., Tridentýský koncil definoval slavnostně kánon, proslulým „dekretem o kanonických Písmech“, tímto úkonem pouze potvrdil společnou tradici Církve.

Je třeba ovšem poznamenat, že pokud jde o knihy Starého zákona, protestanti se rozhodli následovat židovský kánon, a proto jejich vydání Bible neobsahují či lépe staví stranou knihy Tobiáš, Judit, Moudrosti, Siracha, Barucha a obě knihy Makabejských. Užitečným je také vědět, že protestanti jsou zvyklí označovat tyto knihy jako *apokryfní*, zatímco katolíci jim říkají *deuterokanonické*, aby tím ukázali, že zde existovaly pochybnosti o jejich věrohodnosti a odlišili je tak od *protokanonických*, o nichž se nikdy nepochybovalo.

Další knihy posvátného charakteru vznikaly v různých náboženských kruzích židů i křesťanů pak v posledních dvou staletích před Kristem a prvních staletích křesťanství. I o nich se vedly diskuse a panovaly nejistoty, dokud se jednohlasně a spontánně nedospělo k jejich vyřazení z kánonu Bible. Tyto knihy (jako např. Jakubovo protoevangelium – odtud jména a osudy sv.

Vatikánský kodex neboli Kodex B ze IV. století, otevřen na knize Králů.

Jáchyma a Anny, Tomášovo evangelium a další) nazývají katolíci *apokryfními*, tzn. tajemného původu, zatímco protestanti je označují jako *pseudoepigrafy*, tzn. falsifikáty. Jsou zajímavé pro poznání náboženského smýšlení prostředí, v nichž vznikly; nikdy však nebyly uznány za kanonické – nepatří tedy do Bible a nemohou se s ní srovnávat.

Kromě rozdělení Bible do knih, i tyto jednotlivé knihy se dále dělí na kapitoly a verše. Toto dělení je praktické – slouží ke srovnání a přesnému označení úryvků v citacích: takže setkáme-li se např. se zkratkou Gen 20,15, každý, kdo čte Bibli ví, že jde o knihu Genezis, 20. kapitolu, 15. verš. Je dobře vědět, že toto značení není původní a mnohdy neodpovídá tomu, co bychom od úryvku očekávali po významové či obsahové stránce. K tomuto rozdělení došlo v roce 1214, kdy profesor pařížské univerzity a pozdější kardinál, Štěpán Langton, rozdělil na kapitoly latinský překlad Bible tzv. Vulgátu. Pokud jde o verše, tak ty začal jako první označovat na okraji biblického textu Sante Pannini z Lukky, v roce 1528. Pro Nový zákon se stalo pravidlem rozdělení, které učinil humanista Roberto Stefano v roce 1555.

POŘAD BOHOSLUŽEB: 5. – 12. března 2006

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
NEDELE 5. března	1. NEDELE POSTNÍ PRAVIDELNÁ MĚSÍČNÍ SBÍRKA	PUSTIMĚŘ 8.00	za + Jana PŘIKRYLA, živou a zemřelou rodinu
		DRYSICE 9.30	za +Františku STĚNIČKOVOU, manžela a duše v očistci
		PODIVICE 11.00	za +Františku POSPÍŠILOVOU, manžela a duše v očistci
PONDĚLÍ 6. března	PONDĚLÍ PO 1. NEDELI POSTNÍ	PUSTIMĚŘ 17.00	za + rodiče SMEJKALOVY, ZABLOUDILOVY a Boží požehnání pro živou rodinu
ÚTERÝ 7. března	ÚTERÝ PO 1. NEDELI POSTNÍ SV. PERPETUA A FELICITA, MUČ.	PODIVICE 8.00	za + Františku a Bohuslava POSPÍŠILOVY a duše v oč.
STŘEDA 8. března	STŘEDA PO 1. NEDELI POSTNÍ SV. JAN Z BOHA, ŘEHOLNÍK	DRYSICE 16.30	POBOŽNOST KŘÍŽOVÉ CESTY
		DRYSICE 17.00	za + Annu MAHDALOVOU, manžela a rodiče z obou stran
ČTVRTEK 9. března	ČTVRTEK PO 1. NEDELI POSTNÍ SV. FRANTIŠKA ŘÍMSKÁ, ŘEHOL.	PUSTIMĚŘ 17.00	za +Františku ZBOŘILOVOU, manžela, syna, živou a + rod.
PÁTEK 10. března	PÁTEK PO 1. NEDELI POSTNÍ	PUSTIMĚŘ 16.30	POBOŽNOST KŘÍŽOVÉ CESTY
		PUSTIMĚŘ 17.00	za zemřelé manžele SMEJKALOVY a snachu
		PODIVICE 17.00	POBOŽNOST KŘÍŽOVÉ CESTY
SOBOTA 11. března	SOBOTA PO 1. NEDELI POSTNÍ		
NEDELE 12. března	2. NEDELE POSTNÍ	PUSTIMĚŘ 8.00	za + Zdenu ŠTOLFOVOU a rodiče z obou stran
		DRYSICE 9.30	za dar zdraví a Boží požehnání pro celou rodinu
		PODIVICE 11.00	za + rodiče PLISKOVY, dceru a syna

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA MĚSÍC BŘEZEN 2006

1. Aby mladí, kteří hledají smysl života, byli chápáni, respektováni a provázeni s trpělivostí a láskou.
2. Aby mezi misionáři v celé církvi rostla touha po vzájemném sdílení a spolupráci.
3. Aby doba postní byla pro nás všechny příležitostí k smíření s Bohem a bližními.
4. Aby Panna Maria, nejvznešenější plod Vykoupení, podněcovala každého z nás k hlubší účasti na tajemství utrpení, smrti a zmrtvýchvstání svého Syna Ježíše.

FARNÍ INFORMÁTOR, XII. ročník, týdeník farností PUSTIMĚŘ, DRYSICE, PODIVICE (zázn. 517356351, mobil: 723593106, josef.benicek@tiscali.cz). Vychází každou neděli díky Božím požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě a na svůj příspěvek u pokladny v kostele – „Příspěvky na Farní Informátor“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neb bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední. Tisk: MORAVIATISK spol s r.o.; tisk 1ks=10,- Kč. Ve formátu pdf na www.pustimer.cz.